

GRÉGOIRE DELACOURT

La llista dels meus desitjos

Traducció de Maria Llopis

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *La liste de mes envies*
© Editions Jean-Claude Lattès, 2012.

*Són rigorosament prohibides, sense l'autorització
escrita dels titulars del copyright, sota les sancions
establertes en la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta
obra per qualsevol procediment, incloent-hi la
reprografia i el tractament informàtic, i la distribució
d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic.*

Primera edició: març del 2013

© de la traducció: Maria Llopis, 2013

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Peu de la Creu 4, 08001, Barcelona.
info@grup62.com
grup62.com

Fotocomposició: Víctor Igual
Imprès a

DIPÒSIT LEGAL: B.
ISBN: 978-84-

Sempre ens mentim.

Per exemple, sé prou bé que no sóc bonica. No tinc uns ulls blaus on els homes es contemplen, on tenen ganes d'ofegar-se perquè algú vagi a salvar-los. No tinc un cos de model; sóc de mena molsudeta, fins i tot rodanxona. De les que ocupen un lloc i mig. Tinc un cos que els braços d'un home d'estatura mitjana no poden envoltar del tot. No tinc la gràcia d'aquelles a qui murmuren llargues frases a cau d'orella, amb sospirs com a puntuació; no. Jo sóc més aviat de frases curtes. La fórmula brutal. L'os del desig, sense la cotna, sense el greix confortable.

Ja ho sé, tot això.

I malgrat tot, quan en Jo encara no ha arribat, pujo a la nostra habitació i em planto davant del mirall de l'armari —li he de recordar que el fixi a la paret abans que un dia d'aquests m'esclafi durant la meva *contemplació*.

Llavors tanco els ulls i em despullo suau-
ment, com ningú m'ha despullat mai. Sempre
tinc una mica de fred; tremolo. Quan ja estic del
tot nua, espero una mica abans d'obrir els ulls.
Ho assaboreixo. Deixo vagar els meus pensa-
ments. Somio. Torno a veure els commovedors
cossos llanguits dels llibres de pintura que corri-
en per casa; més tard, els cossos més crus de les
revistes.

Després obro a poc a poc les parpelles, com
a càmera lenta.

Em miro el cos, els ulls negres, els pits pe-
tits, la boia de carn, el bosc de pèls foscos i em
trobo bonica, i us juro que, en aquest instant,
sóc bonica, molt bonica fins i tot.

Aquesta bellesa em fa sentir profundament
feliç. Terriblement forta.

Em fa oblidar les coses dolentes. La merce-
ria una mica avorrida. Les xerrameques i la lo-
teria de la Danièle i la Françoise —les bessones
que porten el saló de perruqueria i estètica del
costat de la merceria. Em fa oblidar les coses
immòbils, aquesta bellesa. Com una vida sense
històries. Com aquesta ciutat espantosa, sense ae-
roport; aquesta ciutat grisa de la qual no pots
fugir i on no ve mai ningú, cap lladre de cors,
cap cavaller blanc en un cavall blanc.

Arràs. 42.000 habitants, 4 hipermercats, 11 supermercats, 4 fast-foods, alguns carrerons medievals, una placa al carrer Miroir-de-Venise que indica als vianants i als despistats que allà va néixer Eugène-François Vidocq el 24 de juliol de 1775. I en acabat la meva merceria.

Nua, tan bella davant del mirall, em sembla que en tindria prou de batre els braços per aixecar el vol, lleugera, graciosa. Perquè el meu cos es trobi amb els dels llibres d'art que hi havia a la casa de la meva infantesa. Aleshores seria tan bonic com ells; i tant que sí.

Però no m'hi atreveixo mai.

El soroll d'en Jo, a baix, sempre em sorprèn. Un esquinç a la seda del meu somni. Em torno a vestir en un tres i no res. L'ombra cobreix la claredat de la meva pell. Copso la rara bellesa que hi ha sota la meva roba. Però en Jo no la veu mai.

Una vegada em va dir que era bonica. Fa més de vint anys i jo tenia una mica més de vint anys. Anava ben arreglada, amb un vestit blau i un cinturó daurat, un fals aire de Dior; volia anar al llit amb mi. El seu compliment era degut a la meva roba tan bonica.

Ja ho veieu, sempre ens mentim.

Perquè l'amor no resistiria la veritat.

Jo és Jocelyn. El meu marit des de fa vint-i-un anys.

S'assembla a Venantino Venantini, el noi ben plantat que feia de Mickey el tartamut a *L'home del Cadillac* i de Pascal el pistoler a *Les Tontons flingueurs*. Mandíbula decidida, mirada fosca, accent italià per quedar-se garratibada, sol, pell bronzejada, paraules tendres que fan posar la pell de gallina a les gallines, llevat que el meu Jocelyno Jocelyni té deu quilos de més i un accent que ni de bon tros fa tremolar les noies.

Treballa a Häagen-Dazs des que van obrir la fàbrica, el 1990. Guanya dos mil quatre-cents euros al mes. Somia un televisor de pantalla plana en comptes del nostre vell Radiola. Un Porsche Cayenne. Una llar de foc a la sala d'estar. La col·lecció completa dels DVD de *James Bond*. Un cronògraf Seiko. I una dona més bonica i més jove que jo; però això no m'ho diu.

Tenim dos fills. Tres de fet. Un noi, una noia i un cadàver.

En Romain va ser concebut la nit en què en Jo em va dir que em trobava bonica i en què aquella mentida em va fer perdre el cap, el vestit i la virginitat. Hi havia una possibilitat entre mil perquè em quedés embarassada la primera vegada i em va tocar a mi. La Nadine va arribar al cap de dos anys i des de llavors ja no vaig recuperar mai més el meu pes ideal. Em vaig quedar grassa, una mena de dona embarassada buida, una pilota plena de res.

Una bombolla d'aire.

En Jo va deixar de trobar-me bonica, de tocar-me; al vespre s'estava fins tard davant del Radiola menjant els gelats que li donaven a la fàbrica, i després bevent cerveses 33 Export. I jo vaig agafar el costum d'adormir-me sola.

Una nit em va despertar. Estava tot dur. Havia begut, plorava. Llavors el vaig acollir dins meu i aquella nit la Nadège es va esquitllar al meu ventre i es va ofegar en la meva carn i la meva pena. Quan en va sortir, al cap de vuit mesos, estava blava. El seu cor, mut. Però tenia unes ungles precioses, unes pestanyes molt llargues, i estic segura que era bonica tot i que mai no li vaig veure el color dels ulls.

El dia del naixement de la Nadège, que també va ser el de la seva mort, en Jo va deixar de beure cervesa. Va fer una trencadissa a la cuina. Va cridar. Va dir que la vida era un fàstic, que la vida era una putada, una gran putada. Es va colpejar el pit, el front, el cor i després va picar les parets. Va dir la vida és massa curta. És injust. Cal que aprofitem aquest món de merda perquè no tenim temps; la meva nena, va afegir, parlant de la Nadège, la meva filleta, on ets? On ets nineta? En Romain i la Nadine se'n van anar espantats a les seves habitacions i en Jo, aquell dia, va començar a somiar en les coses boniques que fan la vida més agradable i el dolor menys fort. Un televisor de pantalla plana. Un Porsche Cayenne. James Bond. I una dona bonica. Estava trist.

A mi, els meus pares em van posar Jocelyne.

Hi havia una possibilitat entre milions que em casés amb un Jocelyn i em va haver de tocar a mi. Jocelyn i Jocelyne. Martin i Martine. Louis i Louise. Laurent i Laurence. Raphaël i Raphaëlle. Paul i Paule. Michel i Michèle. Una possibilitat entre milions.

I em va tocar a mi.

Vaig agafar la merceria l'any en què em vaig casar amb en Jo.

Feia dos anys que hi treballava quan, un dia, la propietària es va ennuegar amb un botó que mossegava per assegurar-se que era d'ivori. El botó li va relliscar per la llengua humida, es va ficar a la laringofaringe, se li va embolicar amb un lligament cricotiroïdal i se li va clavar a l'aorta; la senyora Pillard no es va adonar que s'ofegava, ni jo tampoc, ja que el botó ho obstruïa tot.

Va ser el soroll de la caiguda el que em va alertar.

El cos, en caure, va arrossegar les capsas de botons; vuit mil botons van rodar pel terra de la botigueta i va ser el primer que vaig pensar en descobrir el drama: quants dies i quantes nits em passaria de quatre grapes classificant els vuit mil botons de fantasia, metàl·lics, de fusta, infantils, d'alta costura, etc.

El fill adoptiu de la senyora Pillard va venir

de Marsella per a l'enterrament, em va proposar que agafés jo la botiga, el banc hi va estar d'acord i el 12 de març de 1990 un pintor delicat va venir a retolar *Merceria Jo, antiga casa Pillard* al frontó i a la porta de la petita botiga. En Jo n'estava orgullós. *Merceria Jo*, deia tot estarrufat, com si l'haguessin condecorat, Jo, Jo sóc jo, és el meu nom!

Me'l mirava i el trobava guapo i pensava que tenia sort de tenir-lo per marit.

Aquell primer any de matrimoni va ser esplèndid. La merceria. La nova feina d'en Jo a la fàbrica. I el futur naixement d'en Romain.

Però fins a dia d'avui la merceria mai no ha acabat d'anar bé. He de competir amb 4 hipermercats, 11 supermercats, amb els preus infames del vetesifils del mercat del dissabte, amb la crisi, que fa la gent poruga i dolenta, i amb la indolència dels veïns d'Arràs, que prefereixen la facilitat del *prêt-à-porter* a la creativitat de les coses fetes a mà.

Al setembre em vénen a encarregar etiquetes amb els noms per cosir o per enganxar amb la planxa; algunes cremalleres, agulles i fil quan es volen arranjar la roba de l'any passat i no haver-ne de comprar de nova.

Per Nadal, patrons per a disfresses. La princesa continua sent la meva millor venda, seguida

de la maduixa i la carbassa. Per als nens, el pirata funciona bé, tot i que l'any passat es va posar de moda el sumo.

Després arriba la calma fins a la primavera. Venc algunes capses de costura, dues o tres màquines de cosir i teles per metres. Mentre espero un miracle, faig mitja. Els meus models es venen força bé. Sobretot els sacs manta per a nadons, les bufandes i els jerséis de cotó de ganxet.

Tanco la botiga entre les dotze i les dues i vaig a casa a dinar sola. De vegades, quan fa bon temps, anem amb la Danièle i la Françoise a menjar un entrepà en una terrassa, a L'Estaminet o al Café Leffe, a la plaça Héros.

Són boniques, les bessones. Sé prou bé que m'utilitzen per fer destacar les seves cinturetes fines, les seves cames llargues, els seus ulls clars de gaseles, deliciosament espantades. Somriuen als homes que dinen sols o de dos en dos, melindrogen, de vegades es fan moixaines. Els seus cossos envien missatges, els seus sospirs són com ampelles llançades al mar i de vegades un home n'agafa una, durant l'estona d'un cafè, d'una promesa dita a cau d'orella, d'una desil·lusió —els homes tenen tan poca imaginació! Després arriba l'hora de tornar a obrir les nostres botigues. És sempre en aquell moment, en el camí de tornada, que les

nostres mentides suren fins a la superfície. Estic farta d'aquesta ciutat, és com si visqués en un fulllet històric, ahhh, m'hi ofego, diu la Danièle, d'aquí a un any seré ben lluny, prenent el sol, m'operaré els pits. Si tingués diners, afegeix la Françoise, ho deixaria tot plantat, així, d'un dia per l'altre. I tu, Jo?

Jo seria bonica i prima i ningú no em diria més mentides, ni tan sols jo. Però no dic res i en tinc prou de somriure a les dues bessones precioses. Els menteixo.

Quan no tenim clients, sempre m'ofereixen una manicura o un marcat o una mascareta o fer petar la xerrada, com diuen. Jo els faig gorres i guants de mitja que no es posen mai. Gràcies a elles, sóc rodanxona però estic cuidada, duc la manicura ben feta; estic al corrent de qui es fica al llit amb qui, dels problemes de la Denise de La Maison du Tablier amb la traïdora ginebra Loos i els seus 49° d'alcohol, de la retocadora de Charlet-Fournie que s'ha engreixat vint quilos des que el seu marit s'ha encapritxat de la que renta caps a la perruqueria Jean-Jac, i totes tres tenim la impressió que som les tres persones més importants del món.

Bé, d'Arràs.

Del nostre carrer, si més no.

Vet aquí. Tinc quaranta-set anys.

Els nostres fills se n'han anat. En Romain és a Grenoble, on fa el segon curs en una escola de negocis. La Nadine és a Anglaterra. Hi treballa de cangur i fa vídeos. Una de les seves pel·lícules es va projectar en un festival on va guanyar un premi i des de llavors, l'hem perduda.

L'última vegada que la vam veure va ser per Nadal.

Quan el seu pare li va preguntar què feia, ella va treure una petita càmera de la bossa i la va connectar al Radiola. A la Nadine no li agraden les paraules. Parla molt poc des que parla. Per exemple, mai no m'ha dit mama, tinc gana. S'aixecava i agafava alguna cosa per menjar. Mai no em deia: ajuda'm amb aquest poema, amb els deures, amb la taula de multiplicar. Es guardava les paraules a dins, com si fossin rares. Conjugàvem el silenci, ella i jo: mirades, gestos, sospirs en comptes de subjectes, verbs i complementos.

A la pantalla van aparèixer unes imatges en blanc i negre de trens, de rails, de canvis d'agulles; al principi, tot era molt lent, després a poc a poc s'accelerava, les imatges se superposaven, el ritme esdevenia embruixador, fascinant; en Jo es va aixecar per anar a agafar una cervesa sense alcohol de la nevera; jo no podia apartar els ulls de la pantalla, vaig agafar les mans de la meva filla, *subjecte*, unes ones van recórrer el meu cos, *verb*, i la Nadine va somriure, *complement*. En Jo badallava. Jo plorava.

Quan la pel·lícula es va haver acabat, en Jo va dir que en color, amb so i en una pantalla plana no estaria malament la teva pel·lícula, reina, i jo li vaig dir gràcies, gràcies Nadine, no sé què has volgut dir amb la teva pel·lícula, però *realment* he sentit alguna cosa. Ella va desconnectar la càmera del Radiola, em va mirar i va xiuxiuejar: he escrit el *Bolero* de Ravel en imatges, mama, perquè els sords el puguin sentir.

Llavors vaig abraçar la meva filla, contra la meva carn flonja, i vaig deixar córrer les llàgrimes perquè, malgrat que no ho entenia del tot, m'adonava que la meva filla vivia en un món sense mentides.

Durant l'estona d'aquest lligam em vaig sentir una mare satisfeta.

En Romain va arribar més tard, en el moment del pastís i els regals. Portava una *noia* de braç. Va beure cervesa Tourtel amb el seu pare, fent-se l'interessant: això és pixum de gat, va dir, i en Jo el va fer callar deixant anar un cruel sí, vés i pregunta a la Nadège què fa l'alcohol, ja t'ho dirà, imbècil, tros d'imbècil. Llavors la *noia* va badallar i el Nadal es va espantillar. La Nadine no va dir adéu, es va eclipsar en la fredor de la distància, volatilitzada com la boira. En Romain es va acabar el pastís; es va eixugar els llavis amb el dors de la mà, es va llepar els dits i aleshores jo em vaig preguntar de què havien servit tots aquells anys durant els quals li havia ensenyat a portar-se bé, a no posar els colzes damunt la taula, a dir gràcies; totes aquelles mentides. Abans de marxar, ens va informar que deixava els estudis i que se n'anava a treballar amb la *noia* de cambrer al Palais Breton, una creperia d'Uriage, una ciutat termal a deu minuts de Grenoble. Vaig mirar el meu Jo; els meus ulls cridaven, digues alguna cosa, impedeix-ho, fes que es quedi, però ell simplement va aixecar l'ampolla cap al nostre fill, com fan de vegades els homes a les pel·lícules americanes, i li va desitjar bona sort. I això va ser tot.

Vet aquí. Tinc quaranta-set anys.

Ara els nostres fills fan la seva vida. En Jo encara no m'ha deixat per una de més jove, més prima, més bonica. Treballa molt a la fàbrica; el mes passat li van donar una prima i si fa un curs de formació, li han dit que un dia podria arribar a ser encarregat; encarregat, això l'acostaria als seus somnis.

El seu Cayenne, la seva pantalla plana, el seu cronògraf.

Pel que fa a mi, els meus somnis han fugit.

